

Räenäitamise läbbi oma tahtnust ilmutada. Wanemate surbtus olli ütlemata suur. Siin laimas nüüd nende kallis laps, mõne päwa eest otsego teina ingli kuijo, nüüd kolleda näoga, paisetanud pä kõrwiisa sarnane. Silmad ollid mitto päwa jubba kinni. — Seal jäi ühel päwal noorem tüttar Saara nisañoti aigeks ja langes rõugede kätte. Nüüd istus herra ühe, praua teise lapse sängi ees. „Ma annaksin teile oma poole waranduse“ ütles herra tohtreile: „kui teie mino lapsed surmast peastate.“ Tohter kostis: Mis minno wäes on, sedda teen ma teile tõutamata, agga ehk tõutaksite teie mulle terve kuningriigi, ei süski wõi minä teile tõeste lubbada, et teie lapsed elusse jäwad. — Herra nõudis, kas Kytetis mingi nisuggust rohtu ei olle leida, mis nende poega tõbbe eest warjaks. Tohter kostis; säherdust rohtu ei olle maa-ilmäs weel leitud, ja kõneles pikemalt, et mõnes kohas katseks lastele rõugeid tõbbiste küllest olli pandud, mis läbbi rõuged mõnikord ka ölp-samad olnud, agga mitto surri ka pandud rõugede kätte. „Jumal oids!“ ütles herra, „et ma isse oma lapsele mõrtsukatäks saan; jägo enemine luggu Jumala tahtmise alla, tehtö Temma isse kudda ta arwab! Agga se on wägga armus mõitelda, et ni mitto miljoni ilmasüüta lapsed, noored ja wanad inimesed rõuge-katko läbbi äraarwitakse ja meie oma-lapsi mingi kombel tõbbe eest ei jõua kaitseada. Tõeste, kes sele kurja tõbbe wasto warjo-rohtu õpetaks tundma, se oileks lõigesuurem inimese suggu hä-teggija, suurem kui ükski kuningas!

ja egga jõuaks kuningriigid sedda õnnistust teinale kätte tassuda! Tõssi kül, kostis tohter: agga kust nisuggust warjo-rohtu leida? kui üksford foggemata juhtumine siin tee-näitajaks ei saa. „Ültlege enemine,“ kõneles herra, „kui elde Jumal sedda armo ei lasse leida! sest ilma teina tahtmata ei sünni middagi ja on kõil inimeste töö ning teggo asjata.

Teisel ösel ei suudanud herra enam walwada; teina citis wäffimuse pärast maggama ja pallus fool-meistri lapse jures walwama. Agga ei ema-armastus tunne tüddi egga wäffimust, wad on tuggewam kui mehe rañu; sepärrast ei tulnud praua silma und. Herra maggamine olli rahuta, rasked unenäud piinasid tedda: Matilde seisis aua äärel, surm teina kannul. Wärisedes ärkas herra unest, ja waata, teina woodi ees seisis, kahwatanud näoga otsego walmis surma-kuijo, teina abbikaasa ja ütles nutliko eälega: Tõuse ülles! meie Matilde on inge-waakumas! — Herra wanfus aige lapse jure; Matilde laimas waiksel sängis maas, sest teina — olli jubba surnud. Rõuged ollid keha peal mustaks läinud, sau seisis alles laiale, otsego olleks tahtnud laps weel ingada. Kui praua näggi et laps tõeste surnud olli, siis löpes ta jõud korraga otsa; teina minestas lapse sängi kõrwa ära; tedda kanti teisi kambriisse, kus teina otsego surnud sängi langes. (Wõra leht ümber seal näed sa nende pilti.) Herra tuli taggasi ja nuttis ärdaste: „Siia olled kõigest ajjalikust waewast peastetud; rahu olgo siinga!“